Lidérfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XIV. évf., 3. szám, 2022. március

Sébastien Grenier

Dakareen

Anselme

Dragons land

The wild hunt

Fantasy Post Apo

Targaryen Wrath

Drakaris !

INFO BOX

SÉBASTIEN GRENIER - KÉPREGÉNYSZERZŐ, FESTŐ / ILLUSZTRÁTOR, ZENÉSZ

Ideje nagy részét a képregénykészítés teszi ki, de illusztrálással is foglalkozik (képregényborítók, regények, videojátékok, szerepjátékok), és festményeket is készít gyűjtők számára, megrendelésre. 2008 és 2014 között az Arawn sorozatot illusztrálta, amelyet az USA-ban a Heavy Metal magazin közölt. 2018-2019-ben a La Cathédrale des abymes forgatókönyvén dolgozott. 2020-ban az Orcs et Gobelins sorozatból rajzolt egy kötetet, párhuzamosan a La Cathédrale des Abymes 4. kötetével.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: http://sebastien-grenier.com

Portfólió: https://www.deviantart.com/sebastien-grenier

Szerkesztői köszöntő

Olyan gyorsan elröppent a március, hogy szinte észre sem vettük, most meg magyarázkodhatunk, hogy így, meg úgy, meg ezért, meg azért... De a lényeg, hogy végül azért csak lett egy hivatalosan márciusi AKF is. :)

Reméljük, hogy a mostani tartalom is elnyeri majd a tetszéseteket. Igyekeztünk most is változatos novellákkal, és egy nagyobb verscsokorral szolgálni. Ebben a számunkban aktuális soroztatunk befejező részéhez is elérkeztünk, lezárul a Démonvadász története.

Dolgozunk a legutóbbi pályázatunk antológiáján is, alakul a Garabonciások, de a világ dolgai bizony némiképp sajnos erre is kihatnak. Semmiképpen nincs elfelejtve, és már nincs is sok hija, mondhatni a célegyenesben vagyunk, és már a célszalag sincs olyan messze. Aztán egyszer csak azt vesszük észre, hogy már olvassuk! :) Addig is, itt van a hozzá készült borítóterv.

Tartalomjegyzék

Novellák

SzaGe - **Pech** 4
n13 - **A bajnok**. 4
Geonauta - **Az Óperenciás Királyfi** 5
Norton - **A foglalkozás**. 5
n13 - **Szerelem, vagy amit akartok** 6
SzaGe - **Pofonok** 7
Tad Rayder - **Az utas** 7
R. Harbinger - **A víz érintése** 9
Erdős Sándor - **Dimenziókapu** 11

Sorozat

bel corma - **Démonvadász VI.** 10

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Kristálysólyom - **Miskolcról mesélnek** . . 12

Versek

jocker - **Simogatás**. 16
Ginkó - **Lélegzet**. 16
edwardhooper - **Tizenkettő** 16
edwardhooper - **Állok a szirten** 17
angyalka146 - **Végtelen** 17
Erdős Sándor - **Ködös kép** 17
Mortelhun - **A reklámok gyermeke**. 17
TharBael - **Hatévesen**. 18
Mortelhun - **Egy bögrényi apeva** 18
jocker - **Hitem** 19
angyalka146 - **Szomorú Igazság** 19
Erdős Sándor - **Nagyapám** 19

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XIV. évf. 3. szám, 2022. március
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes
Az első borítón Sébastien Grenier - Dark Lord, a hátsó borítón Gaia című képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.
Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)
ISSN 2786-4391
www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

SzaGe

Pech

Már éjjel éreztem, hogy valami nincsen rendjén. Hajnalban kimentem a verandára, leültem arra az ósdi hintaszékre, amit apámtól örököltem. Fojtogatós dögszag terjengett a levegőben. Már a reggeli kávémat se bírtam meginni, annyira öklendeztem. De jobban nyugtalanított, hogy a velem szemben elterülő búzamező közepén legalább hat alak sziluettje körvonalazódott. Embereknek tűntek, de nem ismertem fel őket, mert ahhoz még túlságosan sötét volt. Felálltam a székből, és besiettem a fegyveremért.

Egy ócska vadászpuskám volt, de legalább működött. Betáraztam. Mire ismét a verandán álltam, a hat alak még mindig a búzamező közepén ácsorgott. Ekkor balról érkezett a hetedik. Tisztán láttam a fekete erektől csúfított arcát. Meg akart harapni, de a puskatussal fejbe kólintottam. A szomszéd tanya gazdasszonya, Linda feküdt előttem. Szakadt ruházatát sötét foltok tarkították. Nem teketóriáztam! A fejére céloztam a zombinak, ki valaha a Linda nevet viselte. Tudtam, hogy elérkezik ez a nap! A rádióban mondogatták folyamatosan, hogy baj van, de jó ideje nem lehetett fogni semmilyen adást. Ám öt töltényem volt összesen, és az hét zombira baromi kevés. Pech...

n13

A bajnok

Kistomi kirobbanó formában volt, főleg mióta a kick-boksz edzéseket a konditeremmel kombinálta. Ezalatt a pár hónap alatt sokat fejlődött technikailag és szépen megerősödött. Ütései, rúgásai gyorsabbak, pontosabbak lettek, állóképessége, taktikai tudása rohamosan javult. A sok edzés meghozta gyümölcsét. Az edzők is elismerően nyilatkoztak róla. Végre megjött az önbizalma. Izgatottan várta a kedd délutánt. Kidolgozott izmai a fekete póló alatt kellemesen feszültek, várták a megmérettetést.

Az edzés a szokásos forgatókönyv szerint zajlott. A közös bemelegítés és nyújtás után a srácok egy ideig az új technikákat gyakorolták, majd végre rátértek a páros küzdelmekre.

Kistomi csak erre várt.

Úszni is a vízben lehet a legjobban megtanulni – gondolta –, és fájdalom nélkül nincs siker.

Tudta, hogy fájdalmas lesz, de nem érdekelte. Cserébe törekedett rá, hogy ellenfeleinek még rosszabb legyen. Tudták ezt a többiek is. A kezdők nagy része már nem szívesen állt ki ellene.

Kaján örömmel nézegette újdonsült ellenfelét – egy vézna srácot –, akit azelőtt még nem látott az edzőteremben. Igazából nem volt rajta semmi érdekes vagy különleges. Hirtelenszőke, jellegtelen arc, átlagos, piros melegítő, sima, fehér póló. Mozgása suta, arckifejezése bárgyú. Olyan bénán álldogál. Meglátjuk.

– Rajta!

A kíváncsiskodók gyűrűjében köszöntésképpen összecsapták a kesztyűiket és elkezdték.

Először csak lassan keringtek egymás körül, próbálták felmérni a másikat. Aztán Kistomi váratlanul, minden figyelmeztetés nélkül betámadt. Beleadott mindent abba az iszonyú erejű balegyenesbe, le akarta rohanni, össze akarta törni, földbe döngölni ellenfelét, de az csak egy hanyag mozdulattal hátrébb húzta a fejét, és a kegyetlen ütés ártalmatlanul zúgott el a levegőben. Enyhe mosoly játszott a fiú arcán, mintha csak azt mondta volna: ennyit tudsz?

Kistomi dühödten folytatta a támadást, most egy köríves rúgás, jobb horog kombináció következett, és a nézők felhördüléséből Kistomi sejtette, látványosra sikeredett, bár ellenfelében nem tett kárt.

Semmi baj, van még pár trükk a tarsolyomban, hiszen még csak most kezdek belemelegedni. Épp egy új kombinációba akart kezdeni, amikor a vékony srác eltalálta. Olyan hirtelen történt minden, nem is látta a mozdulatot. A fiú kesztyűje pontosan az állcsontján találta el, pár centire a bal füle alatt, és ezzel egy időben meghallotta a csont undorító reccsenését. A fájdalom kínja, akár egy villámcsapás hasított végig rajta.

Eltört – ez jutott eszébe, de gondolkodni sem volt ideje, mert egy iszonyú erejű rúgás találta el, ami bár a combjára irányult, kissé felcsúszott.

Hihetetlen rúgás volt, Kistomi jobb lába teljes egészében lebénult, nem bírt ráállni. Fél lábon ugrálva, torkából idegen, vinnyogó, állatias hangok törtek elő.

– Elég! Feladom!

Ennyi volt. Gyorsan véget ért a barátságos edzőmeccs. A srác unott arccal megköszönte, majd hátat fordított. A bámészkodók lassan szétszéledtek.

Kistomi fájdalmasan sántikálva, a megaláztatás feltörő könnyeit nyelve indult az öltöző felé. Leiskolázták. Ilyen még nem történt vele.

Egyik haverja kárörvendően utánaszólt:

– Na, milyen volt a srác, kemény mi? Egyébként tudtad, hogy ifi magyar bajnok?

Geonauta

Az Óperenciás Királyfi

Egyszer volt, tényleg volt, egy Óperenciás Királyfi. Úgy hívták, hogy gyere ide rögtön. Ez az Óperenciás királyfi naphosszat csak lógatta hatalmas fülét, és hallgatta, hogy mit lát. Ezért aztán annyira elszegényedett, hogy neki nem jutott soha torta a hab alá. Bánatában Táltos Sárkánnyá változott, és ettől kezdve harisnyanadrágot hordott a zsebében. Mikor aztán eszeveszett dúlásba kezdett, énekelni kezdett egy dalt, ami pont a Dúli Dúl Balalajkáról szólt. Ez a Dúli Dúl Balaljka közvetlen rokona volt az űrhajós Lajka kutyának, és távoli rokona Majkának is. Ettől aztán éktelen haragra gerjedt az Óperenciás Királyfi. Megkereste a Szekrényembert, akinek semmije volt, meg egy általvetője. Nosza, elcserélte az Óperenciás Királyfi az egyik fülét és a harisnyanadrágját a Szekrényemberre, mert az átalvető túl drága volt. Közben a Szekrényember éppen mit se sejtett. Éppen szerepet cseréltek volna, mikor a távoli üveghegy felől hatalmas szél kerekedett, és a Sárkánnyá változott Óperenciás Királyfi egy hirtelen ötlettel átbucskázott a fején, és Hétmérföldes Óriás Mákszemmé változott. Ennek a hatalmas Hétmérföldes Óriás Mákszemnek égig érő lábai voltak, és semmi más, csak a fekete mákszem. Naphosszat ment egyirányba, míg oda nem ért. Itt aztán leült egy mit sem sejtő fa tövében, szinte hallani lehetett, amint a fa mit sem sejt. Ahogy ott pihent a mákszem hatalmas lábaival, arra járt a Rézfán Fütyülő Rézangyal, és álmot bocsátott rá. Egyszer volt, tényleg volt, egy Óperenciás Királyfi. Úgy hívták, hogy gyere ide rögtön.

Norton

A foglalkozás

(Egyperces)

Boldizsár Éva a pszichológusánál feküdt egy kényelmes bőrkanapén. Már egy jó ideje be nem állt a szája. Kósa doktor megértően hallgatta, és néha közbekérdezett. Évának valamiért egy régi Bud Spencer film egyik jelenete jutott az eszébe. Azon kezdett gondolkodni, hogy mi volt a film címe.

– Ne akadjon meg, Éva... – kérte a doktor. – Folytassa csak tovább!

– Szóval az álmomban több nő vett körül, és mindegyiknek kutyája volt. Pórázon tartották őket, ám a legtöbb állat morgott rám, az egyik pedig minduntalan meg akart támadni. A gazdája alig bírta visszahúzni. Azt mondta nekem, hogy fordítsam be a bundámat, és akkor nem fog bántani a kutya.

– Tipikus.

– Tipikus? Ezt egy filmben mintha már hallottam volna.

– Á, igen… – mosolyodott el Kósa. – Amikor a pszichológus regresszióval akarta kiszedni Bud Spencerből az információkat. Emlékszem rá, jó film volt.

– Kár, hogy nem jut az eszembe a címe.

– Mondjuk, azt én se tudom, de ez nem fontos. A kifelé fordított bunda valószínűleg a hivalkodást jelenti.

– Nekem nincs is olyan bundám.

– Nem az a lényeg. A bunda egy szimbólum, ami ősidőktől fogva a gazdagságot jelképezi. A nőknél főképpen így van. Ismerjük a méregdrága nercbundákat, amiket az állatvédők megszólnak.

– És?

– Valaki talán úgy érzi, hogy ön hivalkodik azzal, amije van, és emiatt mérges lehet magára.

– Ugyan már, doktor úr, ez ostobaság… már ne haragudjon – nevetett fel Éva.

– Kinek van kutyája az ismeretségében?

– Van néhány kutyás barátnőm.

– Milyen kutya támadott magára?

– Istenem, ennek semmi értelme nincs – csóválta a fejét a nő. – Néha úgy érzem, hogy jó, amit csinál, máskor meg úgy tűnik, hogy csak a bolondját járatja velem. Az álomfejtést amúgy is egy hülyeségnek tartom.

– Maga akarta elmesélni ezt az érdekes álmát.

– Mindegy, felejtsük el! Én amúgy se szoktam hivalkodni semmivel. Tudja, nem olyan családból származom. Az édesanyám nem úgy nevelt. De úgy látom, már véget is ért a foglalkozás – nézett az órájára. – Ma se mentünk semmire, de hamar elszállt az idő.

Felkelt a kanapéról.

– Köszönöm, doktor úr, majd szerdán találkozunk. Remélem, hogy akkor több értelme lesz ide jönni!

– Remélem én is! – vigyorgott Kósa.

„Milyen öntelt!" – dohogott magában Éva, miközben kifelé indult. Útközben érezte, hogy szétárad benne a harag. Már nagyon elege volt Kósa doktor sajátos módszereiből. Ő csak egy jó szóra vágyott, arra, hogy megértse valaki. Egy „dilidokinak" pont az lenne a dolga. Nem egyszer elpanaszolta már neki, hogy milyen hozzá a férje, a lánya, és hogy hányféle módon bántották már meg a barátai vagy a kollégái. Ez a hülye meg csak azt mondogatja, hogy befelé figyeljen, talán észrevesz valamit. Mégis mit vegyen észre? Másokról beszélt, nem önmagáról! Még hogy hivalkodik! Tiszta idióta ez az orvos. Keresni kell egy másikat.

Átment a parkolóba, és beszállt a kocsijába… pontosabban nem a sajátja volt. A férjét két hete előléptették, és kapott egy méregdrága céges autót. Éva szívesen járt vele, mert a párja megengedte neki. Igaz, hogy ez az autócsoda vagy ötször annyiba került, mint a sajátja, de miért ne próbálhatná ki, ha megteheti? Más is ezt tenné a helyében. És mekkora különbség van a luxuskategória, és az átlagos között! Erre csak nemrég jött rá. Valahol örült is neki, ha látták az autóban az ismerősei vagy a barátai. Miért is ne? Pukkadjanak csak meg az irigységtől!

n13

Szerelem, vagy amit akartok

Tibi a délutáni bevásárlást intézte a közeli multiban. Feje kótyagos volt még, nem rég járt le a hosszú műszak a gyárban, és hazafelé beugrott.

Ahogy figyelmesen sétált az áruval megrakott pultok között, azon tűnődött, mi az, ami kellhet otthonra. Sorra vette a dolgokat, latolgatta az árakat. Várta otthon a család, a gyerekek és a felesége, akivel lassan már húsz éve voltak együtt.

A piros címkés termékek akciósak voltak, és Tibi előszeretettel vásárolta ezeket. Nem vetette fel a pénz, hiába dolgozott három műszakban. Nem voltak gazdag szülei, nem örökölt, lottón se nyert soha. Mindent, amije csak volt, maga teremtett elő azzal, hogy fiatal kora óta keményen dolgozott. Megszokta már, hogy húzza az igát, nem volt ezzel gond, beletörődött, élni muszáj volt.

A hosszú, stresszes évek mély barázdákat véstek arcába, bőre fakó lett, megereszkedett, barátságos, barna szeme sem csillogott már azzal az ifjonti lelkesedéssel, mint korábban…

Megöregedtem – gondolta gyakran, ahogy durva, eres kezével ősz kefefrizurájába túrt –, de ez a sorsa mindenkinek. Tudta, lehetne jobb is, de mindent összevetve elégedett volt az életével.

Éppen a zöldséges standnál, a paradicsomok között válogatott, amikor megpillantotta. Ösztönösen elkapta a tekintetét, de elkésett. Meglátta, és… BUMM! Az a klasszikus villámcsapás, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Tibi azt hitte, már nem érdeklik a nők és a szex sem játszott olyan kardinális szerepet, mint régen, de mégis… Ez most… Elöntötték az érzelmek, újra huszonévesnek érezte magát, és meglepődve ismerte fel azt a bizonyos feszülést a nadrágjában. Mi történt? Maga se értette.

A kasszánál ismét meglátta. Összeakadt a tekintetük. A nő éppen fizetni készült, és ahogy ránézett azokkal a nagy, ibolyakék szemeivel…

Tibi félénken visszasandított, és úgy tűnt, a nő egy hajszálnyival tovább állta a tekintetét, mint az illő lett volna. Talán egy kacér mosoly is végigfutott az arcán. Pár másodpercig tartott csak a varázslat, aztán szertefoszlott és minden olyan szürke lett, mint előtte. Egy szürke élet millió árnyalata. Ahogy a parkolóban az autója felé tartott a megrakott szatyrokkal, még mindig érezte, hogy hevesebben ver a szíve.

Tibi talán el is felejtette volna élete eme apró, ám annál fontosabb epizódját, de a csoda hihetetlen módon másodszor is megismétlődött.

Szerda délután éppen a két kisebbet vitte haza az iskolából – a legnagyobb már önállóan járt –, amikor a nő szembe jött velük az utcán. Egyből felismerte, és mint egy gőzmozdony kezdett zakatolni a szíve. A nő iszonyú dögös volt abban az elegáns, vörös, testhez simuló ruhában, ami látni engedte hosszú, vadító lábait…

Ahogy elsétáltak egymás mellett, Tibi a szeme sarkából látta, hogy a nő diszkréten rámosolyog. Ez már nem lehet véletlen! – gondolta izgatottan, bár fejében a józan ész folyamatosan tiltakozott, és olyasmiket sugdosott, hogy egy fiatal, dekoratív nőnek miért pont egy ilyen lestrapált, öreg, gyári munkás lenne az esete… De elhallgattatta a kegyetlen hangot, mert titokban hiú volt, mint a legtöbb férfi, aki fiatal korában nagy nőfalónak számított.

Egy hét múlva ismét összefutottak, és Tibi már biztos volt benne, hogy bejön a nőnek. Újra az a hamiskás, félszeg mosoly. Olyan édes, olyan elragadó, annyira szexi! Tibi nem tudott betelni vele. Legközelebb már ő köszönt előre és a nő viszonozta. Csak úgy pattogtak a láthatatlan szikrák körülöttük. Kiderült, ott lakik pár háztömbbel arrébb az egyik tízemeletesben.

A férfi éjszakánként gyakran álmodott róla, és olyankor az álom ragacsos mákonyában újra fiatalnak és vonzónak érezte magát. Tudta, hogy megtalálta azt a nőt, akit mindig keresett, akire vágyott.

Aztán hetekig nem látta, szomorú, depressziós napok jöttek, annyi minden összejött, kezdte már elfelejteni, de a véletlen megint közbeszólt.

Aznap megint délutános volt, este tíz után lépett ki a gyár kapuján. Fáradtan sétált hazafelé, az autó megint szervizben volt, és váratlanul eleredt az eső. Vagyis nem eleredt, inkább szakadt, de annyira, hogy ilyet még Tibi nem látott. A sárga közvilágítás fényében a viharos szél csak úgy korbácsolta a sűrű esőcseppeket, amik hangos kopogással verték a mocskos betont. Ennek fele se tréfa! – gondolta és a legközelebbi buszmegállóba húzódott a pokoli zivatar elől. Épp cifra káromkodások közepette próbálta lecsapkodni a vizet a ruhájáról, amikor észrevette, hogy van még valaki a megállóban. A másik is az eső ellen keresett menedéket.

Ahogy odafordult, a lába a földbe gyökerezett, és szíve heveset dobbant, mert ő volt az. Ő! Ilyen a világon nincs!

Egymásra néztek, és kitört belőlük a nevetés. Olyanok voltak, mint két szerelmes, elázott veréb. A varázslat újult erővel lángolt fel közöttük.

Tibinek úgy tűnt, az a temérdek pillangó azon nyomban ki akar szakadni a hasából. Megbabonázva, béna vigyorral bámulta álmai asszonyát.

A nő tért hamarabb magához.

– Én Évi vagyok! – mutatkozott be kacéran, csilingelő hangon, formás fehér kezét előre nyújtva, majd kislányos mosollyal hozzátette: a francia egy tízes, a sima gumival tizenöt…

SzaGe

Pofonok

Egyszer hazafelé utaztam a buszon. Egyedüli utas voltam az esti járaton, ráadásul a legutolsó megállótól laktam pár percre. Ekkor hirtelen megállt az előző rendszerben gyártott sárga jármű. A nagydarab sofőr hátrafordult, felpattant az üléséből, odasietett hozzám és lekevert egy hatalmas pofont. Nyikkanni se mertem annak ellenére, hogy merőben sajgott az arcom. Ezután a marcona férfi visszaült a székébe, mintha mi sem történt volna. Alig vártam, hogy végre leszálljak, és elpanaszoljam valakinek az esetet. A buszmegállóban csak egy öregasszony várakozott. Odarohantam hozzá, de mire kinyitottam volna a számat, csontos ujjaival felszántotta az arcomat, avagy ismét pofon vágtak. Szégyenkezve, orrot lógatva elindultam hazafelé. Pár száz méter megtétele után szeretett barátnőm állt velem szemben. Nagyon megörültem neki, mire ő megölelt, adott egy forró csókot az ajkamra, ezután ismét csattant az arcom. Bár az övé nem volt annyira erős, de a tudat, hogy egész este pofoznak, már nagyon idegbeteggé tett. Miután beléptem a nagykapunkon, egyenesen a fészerbe siettem, és lekaptam apám vadonatúj vasvilláját a fali tartóról. Bosszút forraltam. Engem ne csapjon orcán senki se! Ekkor hasított belém a felismerés, hogy mire is készülök valójában. Letettem a szerszámot. Bementem a házba a nagy tükör elé, belenéztem és irdatlanul arcon csaptam magamat.

Tad Rayder

Az utas

Amikor kinyitotta a vonat ajtaját és belépett a vagonba, olyan vonzónak és kecsesnek láttam, mint eddig még senkit ezen a világon. Leült velem szemben, a csomagjait az ülések feletti rekeszekbe helyezte és kényelembe helyezte magát a hosszú út előtt. Az úti cél Boston volt, mert az egyetem sebészeti hallgatója voltam. Egy ideig csak néztük egymást és nem szóltunk semmit, aztán mogorva hangon megszólalt, mikor az egyik kanyarban zökkent egyet a vonat.

– Ez nem lehet igaz. Miért nem tud jobban vigyázni a mozdonyvezető? – harsogta a vagonban, miközben én azon gondolkodtam, hogy ezt a nőt néztem-e egész idáig és merültem-e el a szépségében, mert ha igen, akkor már ki is ábrándultam belőle nagyon hamar.

A továbbiakban is csendes szemlélője maradtam, ami egy idő után szúrta a szemét és elkezdett kötekedni velem és modortalan hangnemben a következőket vágta a fejemhez.

– Mit néz, maga szerencsétlen, nem látott még nőt vonaton utazni? Vagy talán most hallott először otromba módon beszélni egy úri hölgyet?

Azon, amit mondott, nevetnem kellett és ez látszólag még jobban felbőszítette, mint a mozdonyvezető ügyetlensége. Az eddig oly gyönyörűnek látott arca egy csapásraráncos homlokú, idős nőre emlékeztetett és az arcába leomló szőke haja mindinkább csapzott, csatakos, vén banya képét rajzolta ki az elmémben. Azt kívántam, bár csak soha ne találkoztam volna vele. Csalódott voltam. Csalódott, mert a szépség elillant egy perc alatt és maradt a rút kinézet, ami láttán félelmet keltett bennem a lelkem mélyén, de mégis mosolyogtam. Ahogy ott ült velem szemben, azon gondolkodtam, mi lehet a csomagjaiban. Én tudtam, hogy az enyémben mi van, de ha egyből felfedtem volna, azt hiszem, őbenne alakult volna ki a félelem és nem bennem. Vártam a megfelelő pillanatra. Az amúgy zajos tömegeket magába fogadó vonaton most csak páran utaztunk és a vagonunkban is csak ketten voltunk. Kettesben egy szép nővel, nem bántam, nagyon élveztem a helyzetet. Néha ki-kimaradt a világítás a vagonban az út során és akkor mintha szemem káprázott volna a gyönyörű mosoly mögül, mint ha gyilkos agyarakat véltem volna felfedezni a nő szájában és a kecses kezeit karmokban végződő karoknak láttam, de amire állandósult a fény, ugyanazt a szépséget láttam magam előtt, mint aki felszállt a kiindulási ponton. Gondoltam, hogy a képzelőerőm játszik velem és tovább hagytam suhanni ezt a gondolatot, miközben ő gyönyörű, bár szúrós tekintettel nézett rám. Még mindig ellenséges volt és így szólt.

– Mi lenne, ha nem bámulna?

– Nem bámulom, csak el vagyok alélva a szépségétől.

A nőnek látszólag ez jól esett, mert egy kis arcpír jelent meg az arcán, de nem szólt semmit. Egy darabig néztem még a nőt és a hosszú út során elbóbiskoltam. Amikor felébredtem, nem láttam a nőt sehol sem, és ahogy körbenéztem az álmos szemeimmel, ismét azt láttam, mint amit akkor, amikor a fények kihagytak a vonaton. A nőből szőrös fenevad lett, és mintha félne, hogy meglátom, eloldalgott a vagon egyik félhomállyal teli sarkába. De már késő volt. Én megláttam őt és ő meglátott engem. Most már nem, mint ember közelített felém, hanem mint egy vérre szomjas dög, ami csak arra vár, hogy elkaphassa a nyakam vagy a testem bármely részét és ihasson a véremből, hogy oltsa végeláthatatlan szomját. Ahogy odaért hozzám, megragadott és beleharapott a nyakamba, amiből ömleni kezdett a vér az ütőeremen át, mert ő az én véremre vágyott, mert én voltam az áldozata, az egyetlen, aki a közelében volt. Amint éreztem, hogy abbahagyja a vérem ontását és én elernyedt testtel fekszem az ülésen, azt hittem, végérvényesen megszűnik létezni a világ. Furcsamód nem ájultam el, hanem végig láttam ezt a szörnyet, ahogy a vérem íze kielégíti és a vágyát még jobban fokozza, hogy én magatehetetlen vagyok, és csak hagyom magam, mert egy legyőzött áldozat vagyok csak a szemében. Abban a vörösen izzó szempárban. Ott hagyott engem az ülésen heverni, a véremet, azt a fémes ízű folyadékot végigcsöpögtette a vagonban, ahogy a pofájáról lelecseppenő vér eláztatta a vonat padlóját. Közben idegesnek tűnő morgásokat hallatott ismét a félhomályban, de reméltem, hogy nem jön vissza.

Elájultam. Amire magamhoz tértem, megint az a gyönyörű szép nő ült velem szemben és a kezdeti morcos pillantását levetkőzve megkérdezte tőlem.

– Jól aludt Mr.?

– Hogy jól aludtam-e? Maga átváltozott és megharapott engem, a vonat padlóját meg beborította vérrel. Vörösen izzó szempárral nézett rám, maga őrült nőszemély.

– Magának aztán vannak rémálmai Mr. Én nem csináltam semmit, egész végig itt ültem, amíg maga húzta a lóbőrt.

– Az lehetetlen – tiltakoztam hatalmas elánnal –, hisz minden egy merő vér volt és én voltam az ön áldozata.

Halovány mosoly jelent meg a nő arcán és csak annyit mondott:

– Csak szeretne az lenni.

Hirtelen kezdtem magamban kételkedni, mert most már semmi sem utalt arra, amire visszaemlékeztem pár perccel ezelőtti álmomból. Némán, szótlanul ültem vele szemben ott, ahol még az előbb rémálmaim fenevada hasította fel a bőrömet a nyakamon és ízlelte meg fémes ízű véremet. Megtapogattam a nyakam és semmi támadásra utaló jelet nem találtam magamon.

– Mindig vannak rémálmai? A szemein látom, hogy már teljesen hozzá van szokva ezekhez, de viszont az arca most is verejtékben úszik, mint általában éjszakánként egy rossz álom után. Igaz? – Hallgatásom belegyezést jelentett.

– Gondoltam.

– Megijeszt, hölgyem.

– Én mivel? Ugyan, ne vicceljen már!

– Azzal, hogy most lát először, még is belém lát. Számomra ez rémisztő.

– Tudja, sokszor az élet irányítja az álmokat, mert ami már egyszer megtörtént, azt általában megálmodjuk újra és újra. A rossz álom része az életünknek, és ez ellen nem tudunk tenni semmit. Jön, és lidérces álomképeket fest elénk, amiktől lúdbőrös lesz a kezünk és a hátunk, de tehetetlenül várjuk az álom végét. Ez történt most önnel is. Végigálmodta, és amikor felébredt verejtékben úszva, már csak a képzeletében létezett az, amit álmában látott. De én nem bántottam.

– Azt hiszem, önnek van igaza.

– Örülök, hogy sikerült megnyugtatnom.

A fejemben még ott lappangott, amit álmomban láttam és még a magyarázat ellenére is kicsit még tartottam a gyönyörű nőtől, aki tőle telő magabiztossággal nézett a szemembe, amitől végleg kezdtem megnyugodni. Elnézést kértem és kimentem a mellékhelyiségbe, hogy rendbe szedjem magam. Ahogy belenéztem a tükörbe, nem láttam mást, mint egy nyúzott arcú embert, akinek hallucinációi vannak. Megmostam az arcom és befújtam magam egy jó illatú parfümmel.

Amikor visszamentem, ki volt hajolva az ablakon és én szólongattam, de ő nem szólt egy szót sem. Közelebb mentem hozzá és akkor láttam, hogy a holdat bámulja és ugyanaz a fenevad volt ott velem valóságban, mint amit álmomban láttam. S mint kiderült, nem álom volt. Ő visszafordult és hatalmas erővel felém csapott a mancsával és megragadta testemet, ami ismét magatehetetlennek bizonyult a szörnnyel szemben. A karmai húsomba vájtak és szorosan fogott, amíg lakmározott a véremből. Miután elengedett, a földre huppantam és a fájdalom félhomályában vértől csatakosan láttam, hogy megnyalja szája szélét, amit én naiv, kis fiatal suhanc oly vonzónak találtam első látásra. Most már tudom, nem volt az. Sőt azt kívánom, bár csak ne lettem volna vele egy utastérben, de most már mindegy. Ami megtörtént, meg történt, nem lehet rajta változtatni. Arra gondoltam, hogy a jóllakott fenevadat én tápláltam, az én véremet szomjazta, és hogy ha most már megkapta, végre békén hagy és én élve megúszom ezt az utazást, ami egy életre szóló élménnyel is felért. Ahogy gondoltam, úgy is lett, mert éreztem, hogy a vonat lassít, és míg erőm utolsó maradványait szedegettem össze testem minden zeg-zugából, hogy tiltakozzak az ájulás ellen, láttam, hogy ő veszi a csomagjait és leszáll a vonatról.

Mikor megtaláltak vérben elázva az emberek, akik felszálltak az állomáson, ők vették hasznát a dobozomnak, amit hoztam magammal az útra, mert a sebészeti eszközeim voltak benne némi kötszerrel, mert a bostoni egyetem sebészeti szakának hallgatója voltam és mentem volna vissza a gyakorlati heteimet letölteni. Nem gondoltam volna, hogy ilyen élményben lesz részem, de azt tudom, hogy soha nem akarok találkozni ilyen nővel az életem során. Gyönyörű mégis rettenetes. S a következő pillanatban ismét ott volt a nő velem szemben az ülésen és bájosan mosolygott, miközben én egyre jobban féltem tőle, de azt hiszem, nem is inkább tőle, hanem saját magamtól.

Hogy miért? Mert amit a kórházban adtak gyógyszereket, hallucinogén hatásuk volt, és amire észrevettem, a képzeletem határokat szaggatva törte át a valóságot és én csak egy utas voltam bomlott elmém rémképeket látó gyorsvonatán. Ezek a rémképek még most is velem vannak, és sokszor arra riadok fel az éjszaka közepén, hogy érzem magamon a harapásnyomokat, a szörnyeteg ölelésének szorítását. Sem a vonat nem létezett, sem az utasok, akik a földön fekve látták el vérző sebeimet és persze nem is voltam sebészeti hallgató, hanem mindezt egy elmegyógyintézet falai között éltem meg túl valóságosnak és az a gyönyörű nő nem volt más, mint a nővér, aki már évek óta viseli a gondomat az intézményben. Hogy miért láttam ilyen dühödt fenevadnak álmaimban? Talán azért, mert nap-nap után jön felém tűvel, hogy levegye tőlem a napi kötelezőt és én a tű látványától egyenesen rosszul vagyok. A gyógyszerek hatásától lebutított elmém ezt hozta ki belőlem, hogy még azt is ijesztőnek és veszélyesnek tartom, aki csak segít nekem. Ez voltam én, Jayden Holmes, aki csak egy beteg a sok közül itt az intézmény falain belül, de mégis más, mint a többi. Gyógyszerekkel kezelték az álmaimat, de a nő mindig csak mosolygott és volt, amikor harapott is. Néha még utazok azon a vonaton és újraélem minden egyes percét annak a borzalomnak, s amikor felébredek, akkor a nővér gondos keze van a homlokomon egy vizes ruhát szorongatva.

Sümeg, 2021.09.13.-2021.09.17.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múltról és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

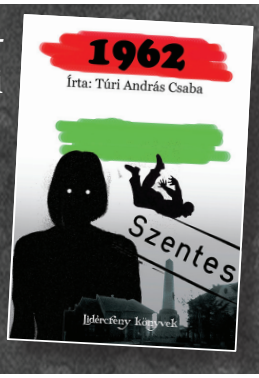

R. Harbinger

A víz érintése

Sárga fény futott végig a fodrozódó hullámokon, ahogy valaki eszeveszetten csapkodott a vízbefulladás ellen.

Murphy zihálva riadt fel álmából, majd végigsimított verejtékező homlokán. Szirénát hallott kintről, azután leolvasta órájáról a hajnali négy órát.

Felkelt, majd kiment a fürdőszobába, ahol a villany automatikusan felkapcsolt, ő pedig megnyitotta a csapot. Hideg borzongás áradt szét testében, ahogy megmosta arcát. Üdítőnek érezte, de az álmokat nem tudta elűzni vele. Sosem tudta…

Felegyenesedett, és ahogy a tükörbe pillantott, hirtelen valóra vált, amitől gyerekkora óta rettegett. Sötét alakot vett észre, mint amilyeneket a szeme sarkából lát néha az ember. Azonnal hátrafordult, de senki sem állt mögötte.

– A rohadt életbe – nyögte halkan, és visszatért ágyába.

– Murphy… – súgta lágy hang, mihelyst a férfi lehunyta szemét.

Ő oldalra pillantott, meglátott valakit a kinti toronyházak fénye előtt, és azonnal villanyt kapcsolt. Maggie állt az ablaknál, és üveges szemmel meredt rá sápadt arcából.

– Maggie! – pattant le az ágyról Murphy a húga láttán. Azt hitte, hallucinál, de megérezte az orrába kúszó ázott szagot, és a szinte tapintható jelenlétet. – Nem lehetsz itt, te meghaltál!

– Igen, mert megöltél.

Murphy összerezdült, és mozdulatlanná dermedt. Kísértette az a júliusi nap, amikor Maggie vízbe fulladt, és az ő szeme láttára húzták ki testét a tóból. Tizenkét éves volt, az Isten szerelmére! Nem kellett volna látnia, de mégis látta! Miért nem vitték el onnan a szülei ahelyett, hogy pszichológushoz cipelték, aki azt ismételgette, azért töredezettek az emlékei, mert elfojtja őket?!

– Meglep? – folytatta Maggie. – Hiszen te fojtottál a tóba!

– Nem, ez lehetetlen! – fogta fejét két keze közé Murphy, és a falnak hátrált. – Sosem bántottalak volna. Én hívtam segítséget, én mutattam meg nekik, hol tűntél el a víz alatt! – védekezett Murphy az akkori tanúvallomások alapján.

– Miután belenyomtál! – csattant Maggie hangja mennydörgéshez hasonlóan.

Murphy elsírta magát, és a fal tövébe csúszott. Tudta, hogy nem ő tette, de az emlékek hiánya és húga kétséget ébresztettek benne. Minden erejével arra a napra koncentrált, és érezte megfeszülő idegsejtjeit. Az agya szinte görcsölt az emlékek felszabadítása közben, de megjelent előtte a fényesen fodrozódó víz, a benne csapkodó kéz és az a buta könyv azokkal a hülye rajzokkal.

– Emlékszel, hogyan kapálóztam? – sanyargatta tovább Maggie, és kiélvezte a régóta várt alkalmat. – Égett a tüdőm, és levegőért sikoltottam, de nem jött ki hang a torkomon. Erősen szorítottad a vállamat, és lent tartottál. Tudod, milyen érzés, amikor megtelik a tüdőd vízzel? Annyira szívesen megmutatnám neked! – fröcsögte gyötrelmeit dühtől remegő hangon, miközben megkerülte az ágyat, és megállt bátyja fölött. Ruhájából még mindig csorgott a víz, lába tocsogott a szőnyegen.

– Nem-nem-nem – ismételgette maga elé Murphy. – Ez nem lehet, nem lehet.

– De mennyire, hogy lehet, te rohadék! – sikoltotta a még mindig tíz éves külsőben rekedt Maggie. Lehajolt, és megérintette a férfi vállát. – Halloween éjjelén a legvékonyabb az élők és holtak világát elválasztó fátyol, és ma különösen vékony. Végre volt erőm áttörni, hogy eljöjjek érted, te aljas mocsok.

– Nem hiszem el… – súgta Murphy.

Maggie leguggolt, és megsimította bátyja fejét.

– Pedig elhiheted, mert ma mindenért megfizetsz.

– Nem hiszem el, hogy majdnem húsz évet kellett várnom rád! – emelte fehér szemét a lányra Murphy.

Maggie felpattant volna, de bátyja gyorsabbnak bizonyult: ugyanazon lendülettel állt fel, ragadta meg őt nyakánál fogva, és emelte a levegőbe. A lány rúgkapált, de szellem létére sem tudott szabadulni.

– Ez az! – mondta Murphy. – Vergődj csak, pontosan azt szeretem! Annyi mindenkivel végeztem az elmúlt években, és annyi lelket nyeltem el, de végig arra vártam, hogy eljöjj, most pedig végre itt vagy. El sem hiszem!

– Ki… vagy… te?

– Nem a bátyád, az tuti, kisanyám! – mosolyodott el Murphy. – Az albérlője vagyok. Én fojtottalak vízbe, de akkor még nem voltam elég erős, hogy megtartsam a lelkedet. Most már viszont az vagyok!

Hatszor akkorára tátotta száját, mint amekkorára emberileg lehetséges lenne. Torkában sárga fény ragyogott, ami mágnesként vonzotta Maggie energiáját. A lány velőtrázóan sikoltott, miközben teste szemcsékké omlott, és eltűnt Murphy szájában. Ő bezárta száját halk roppanással, majd elégedetten törölte meg ajkát.

Murphy karambol hangos csattanására és káromkodásra ébredt. Még emlékezett álmára Maggie-ről, és hogy gyilkossággal vádolta. Felderengett valami erdőben talált könyv képe, és hogy az alapján akarták megidézni a tóba zárt Kronaxus nevű pogány vízistent.

– Hülyeség! – motyogta, majd az órára pillantott. – A francba, elkéstem!

Átszökkent a vizes lábnyomok fölött, ahogy kiugrott az ágyból, és a mosdóba sietett.

bel corma

Démonvadász VI.

A kör alakú csarnok hatalmas volt. Kétszáz láb átmérőjű lehetett és kristálylámpások higanyszínű fénye világította be. Úgy ragyogtak, mintha csak a telihold szomorú mosolya talált volna utat a templom kürtőin és titkos járatain át. Ki tudja, lehet, hogy így volt. Talán ő is kíváncsi lett a szeszélyes istenek által megálmodott dráma végső felvonására…

A sűrű, vibráló levegő statikus töltéssel telítődött. Minden mozdulatunk szivárványszínű szikrákat gerjesztett és éreztem, hogy hideg veríték csordul lefelé a gerincem mentén. A falat fekete márványból építették és folyton változó, aranyból és mágiából megálmodott misztikus jelenetek díszítették. A boltíves mennyezetet vaskos oszlopok tartották, tetején egy nagyjából öt láb széles nyílás tátongott. A kürtőn keresztül opálos folyamként csillogó energia ömlött lefelé és gomolygó páraként ölelte körbe a középen magasodó oltárt, hogy azután beleolvadjon az áttetsző, hullámzó levegőbe.

A csarnok közepén, az oltár mellett egy megnevezhetetlen, sötét árny magasodott. Fekete köpenyt viselt, arcára csuklya borult. A kámzsa mélyén – mintha csak az akaratának engedelmeskedne – megsűrűsödött a homály. Jobb kezének hosszú, karmokban végződő ujjait a könyv fedelén pihentette, azután…

Egyetlen lágy mozdulattal oldotta meg köpenye kötését. A ruha a sűrű levegőben lassan szállingózva hullott alá. Az ivadék állt előttünk teljes, meztelen valójában…

A papnő, akinek a testét bitorolta, életében nagyon szép lehetett. Karcsú volt és a bájos arcvonások még őrizték az élet szentségének halovány emlékét, de…

A vöröslő bőr alatt már vastag, fekete artériák lüktettek a sötét szív ritmusára. Eleven pókhálóként lassan kúsztak felfelé a nyaka irányába és gyanítottam, hogy ha teljesen behálózzák a testét, akkor vajmi kevés esélyünk marad a győzelemre. A finom vonásokat már ösztönös, vadállati düh torzította el. Sárga tüzű tekintete a ketrecbe zárt oroszlánok pillantására emlékeztetett engem. Azokban a szemekben láttam csak ilyen izzó, mindent elpusztítani vágyó gyűlöletet. Egyetlen röpke pillantással felmérte a bennünk szunnyadó erőt, majd mozgásba lendült. Sóhaja egy vadállat hördülése volt, ahogy szabadjára engedte a testét feszítő mágikus energiákat. Szellemszemem látta, hogy a manaháló görcsbe csavarodik és lelkem magja megérezte az istenektől elorzott erőt. Rekedt ordítással próbáltam figyelmeztetni a többieket:

– Hatalomszó!!!

Ösztönösen az egyik oszlop mögé perdültem és láttam, hogy Annabella a földre veti magát. Puhán fogott talajt, majd könnyedén továbbgördült és ő is fedezékbe húzódott.

A hangok elhalkultak, mintha légüres térbe kerültünk volna. A csarnok vibráló fényei elhalványultak és a színek is mocskos szürkévé sápadtak. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha megállt volna az idő, azután hirtelen minden újra mozgásba lendült.

– PUSZTULJ!!! – A démon hangja olyan volt, akár az égzengés. Az ősi erő árkot szakított a gránitpadlóba, ahogy Shaemusra zúdult.

Biztosra vettem, hogy az öreg rögvest szörnyethal, ám mentális pajzsával sikerült megállítania a pusztító förgeteget. Láttam, hogy az opálos ragyogás pislogva halódik körülötte és tudtam, hogy a következő roham menthetetlenül elsöpri majd.

– Most! – kiáltottam, de Annabella már megelőzött. Féltucatnyi apró, mérgezett tű szelte át sziszegve a levegőt, melyeket a lány az alkarjára csatolt arasznyi, aranyszínű pántból indított útjára.

A tüskék még csak félúton jártak, amikor a dög ingerült intéssel söpörte félre őket a levegőben, mintha csak kellemetlen szúnyogok lettek volna. Ártalmatlanul hullottak a padlóra. A lény figyelme immár a lányra összpontosult.

Három, hüvelyknyi átmérőjű üveggolyót hajítottam az oltár irányába. Tudtam, hogy a beléjük töltött, gyúlékony elegy képes átégetni a legvastagabb bőrt és a legerősebb csontokat is. A szörnyeteg intésére hirtelen megálltak a levegőben, majd irányt változtattak és dühös darazsakként röppentek felém. Annyi időm maradt csupán, hogy az oszlop takarásába húzódjak. A gömbök ötlábnyira a fejemtől csapódtak a falba és csak gyors reflexeim mentettek meg az azonnali kínhaláltól. A földre vetettem magam és tovább gördültem a padlón, így sikerült elkerülnöm a sisteregve égő, halált köpködő tüzet. Az izzó keverék mohón falta a kemény követ és a pillanat törtrésze alatt egy emberfej méretű lyukat mart a márványba. Levegő után kapkodva álltam talpra. Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha egy roppant kéz kapta volna marokra a szívemet. Égető fájdalom hasított a mellkasomba, én pedig ordítva téptem le a nyakamból oltalmazó amulettemet, illetve azt, ami még megmaradt belőle. Az olvadt fém forró cseppjei a padlón sercegtek. Tekintetem most egybeforrt az ivadékával…

Shaemus mágiája ekkor fogant meg. Nyersfehér, zümmögő energiakígyó cikázott végig a padlón és dög lábán felkúszva bénult tétlenségre kárhoztatta őt. Éreztem az égett hús szagát, ahogy a villám ide-oda táncolt a testén, mígnem…

Kínlódva hátranyúlt és sikerült megérintenie a könyvet. A testében vonagló energia lobot vetett, majd végleg kihunyt. Újra éreztem azt a múltból ébredő féktelen erőt, de már semmit sem tehettem az érsekért.

– PUSZTULJ!!!

Láttam, hogy az öreg véres salakká robban szét, az ivadék pedig térdre omlik. Vért köhögött fel és a sárga szemek mélyén most barna fény csillant. Egy eltemetett lélek fájdalmas tekintete. A démon testébe bebörtönzött papnő volt az. Gyűlöltem magam azért, amit tenni készültem, de tudtam, hogy esélyt kell adnom Annabellának.

– Mirabel, kedves… – Mágiával átszőtt hangom most simogatott, akár a bársony.

– Igen, valaha így hívtak engem… – suttogta a papnő és megbabonázva nézte vértől maszatos tenyerét.

Az oszlop takarásában állva, kapkodva tűrtem fel az ingujjamat és szabaddá tettem a bal alkaromat díszítő rúnatetoválást. Egy biztoskezű délvidéki boszorkánymester ajándékozott meg vele még évekkel ezelőtt. Súlyos aranyakkal fizettem érte és csak reméltem, hogy a fickó valóban mestere volt az ilyesfajta ábrák készítésének. Fekete pengémmel apró vágást ejtettem a bőrömön és teljessé tettem a szimbólumot. A motívum vörös derengéssel felizzott, én pedig éreztem, hogy roppant erők hajlanak az akaratom alá. Vérem megállíthatatlanul, egyenletes cseppekben hullt a kőpadlóra és tudtam, hogy addig folyik majd, amíg végleg meg nem szakítom a rúnát. Lassan kiléptem a derengő félhomályba.

– Édesanyád hazavár téged, Mirabel…

A barna szemekben a felismerés fényei gyúltak, ahogy a nő lelke ráeszmélt önnön helyzetére. Szerettem volna megmenteni őt, de tudtam, hogy a démonszuka sokkalta erősebb nála.

A papnő végül veszíteni fog, de addig is…

– A kishúgod is azt szeretné, ha hazamennél…

– Én édes, szeretett Celiám! – A nő hangja fájdalmas zokogásba fúlt.

Ezüst villanás volt csupán, ahogy Annabella pengéje a hátába vágódott. Megdöbbenve, lassan fordult meg.

– Most! – ordítottam. – Meg kell szereznünk a könyvet!

Még láttam a nő szembogarában újfent felizzó sárga tüzet, aztán hagytam, hogy a megsűrűsödő sötétség magába szippantson. A dimenzió kifordult sarkaiból, míg végül…

Az árny a démon mellett okádott ki engem magából. Ösztönösen mozdultam és ez mentette meg az életemet. Hátraugrottam, így a sötétség teremtménye a szívem helyett csak az ingemből tépett ki egy jókora darabot. Megbotlottam és féltérdre estem. Az ivadék tekintetében vérvágy és a közelgő diadal ígérete izzott, ahogy fölibém magasodott.

Újabb villanás, a második dobótőr immár a vállából meredt felfelé. A bestia megpördült és dühödt szisszenéssel a levegőbe markolt. Még hallottam a vészjósló roppanást és láttam, hogy kedvesem teste ernyedten omlik a padlóra. Újra életre hívtam az árnyat…

A szörny előtt öltöttem alakot és azzal a mozdulattal vágtam át a torkát. Fekete vére széles ívben fröccsent a padlóra, teste pedig lassan legurult az oltár lépcsőjén.

Önkéntelen mozdulattal szakítottam meg varázsrúnámat. Ott imbolyogtam az emelvény lépcsőjén. Lelkemben feneketlen űr tátongott, amikor… Meghallottam a könyv hívását. Édes, fájdalommal teli hang volt ez, suttogása mégis felért a legszebb szerelmes szózattal. Gyöngéden simogatott és újra felszította bennem a remény kihunyni készülő lángját. Utat nyitottam neki és átengedtem magam ölelésének.

Lábam magától lépdelt fölfelé a kopott, öreg köveken. Idegen erő mozdította ujjaimat, ahogy találomra felütöttem a könyvet. Ősi, számomra érthetetlen szavak sorakoztak a fehér oldalakon, én mégis tisztán ejtettem ki a számon minden egyes igét. A betűk vörösen felizzottak, azután lassan újra megfeketedtek. Hideg sóhaj kélt a csarnok oszlopai között és én tudtam, hogy mindent megtettem már, amire erőmből futotta. Talán még többet is annál.

Utolsó tartalékaimat éltem fel, ahogy lefelé botorkáltam az emelvényről. Megfordultam és még láttam, hogy szemkáprázta-tó ragyogás kél a teremben. Fénye vetekedett a nap tündöklésével, de egyáltalán nem volt bántó. Egy angyali jelenés ereszkedett alá a kupolától a padlóig remegő fénysugáron. Láttam a szabályos vonásokat, melyek gyönyörűbbek voltak, mint a legnagyobb szobrászok alkotásai. Márványból metszett arc mosolygott rám, én pedig elvesztem az időtlen bölcsességgel ragyogó szemek aranyló tükrében. Rám mosolygott és gyöngéden a keblére ölelte a könyvet… a könyvét. Vakító villanással tűnt el a semmiben, én pedig egy lépést tettem hátrafelé. Eddig bírtam csupán, azután rám szakadt a sötétség…

Erdős Sándor

Dimenziókapu

Limlom bácsi megvakarta a feje búbját és tanácstalanul nézett az előtte magasodó kupacra.

A kupac tartalma meglehetősen vegyes volt. Törött, műanyag kerti székek, dobozok, régi gáztűzhely és még ki tudja, mi minden alkotta.

Az évek során a „Jóleszmégvalamire" elv alapján gyűlt össze és most meg kell szabadulnia tőle.

Limlom bácsi törvénytisztelő ember volt, és mivel a helyi önkormányzat rendeletileg felszólította egy levélben a szerintük tűrhetetlen állapot felszámolására, eleget szeretett volna neki tenni.

A megvalósítás viszont akadályokba ütközött. Legfőbb akadály a nyugdíj volt, nem mintha nem kapott volna, kapott, csak keveset.

Filozofikus hangulatában arra a következtetésre jutott, hogy nézőpont kérdése az egész. Kinek kevés? Neki épp elég ahhoz, hogy pufajkában a napi zsíroskenyerét majszolva megéljen. No, de arra már tényleg kevés, hogy elvitesse a kupacot a szemétlerakó helyre.

Gondolkodott azon is, hogy elássa a kertben, de akkor mit csinál a földdel? Ezt az ötletet elvetette és erősen gondolataiba merült.

Egyszer csak fény villant az agyában. Épp tegnap látta, hogy egy, az utcában elhaladó teherautó platójáról a háza előtt álló diófa mellé leesett egy pallódarab, de mire kiment volna érte, hogy áldozatot mutathasson be a hideg kályhának vele, addigra eltűnt onnan.

Limlom bácsi olvasott ember volt, rengeteget olvasott, mielőtt eltört volna a szemüvege. Ez már vagy két éve lehetett, de azóta sem tudott egy másikra összespórolni.

Gyanította, hogy egy dimenziókapu lehet a diófa mellett. Zavaros gondolatai, amire ráerősített a már elfogyasztott fél liter pálinka, amit ő maga főz bármiből is, amit talál, erre a következtetésre juttatta.

Próbaképpen estefelé kivitt az út mellett álló diófa mellé egy háromlábú műanyagszéket és egy fa lőszeres ládát, majd betakarózott a hideg szobájában négy paplanba és álomba merült. Reggel csodálkozva látta, hogy eltűntek a kirakott holmik a fa mellől.

– Igen – dörmögte –, minden bizonnyal egy dimenziókapu van ott.

Az elkövetkező két nap alatt az udvaron lévő kupac teljesen eltűnt köszönhetően Limlom bácsi szorgalmas munkájának és a dimenziókapunak. Egy dolog azért feltűnt neki. A diófa mellett megszaporodtak a keréknyomok, mintha rendszeres vendég lett volna ott egy autó. Limlom bácsi meg is állapította magában, hogy valószínűleg ennek a hatására nyílhat meg a kapu.

Mikor este reszketve a dunyha alá bújt, elgondolkozott azon, hogy vajon abban a másik dimenzióban milyen lehet az élet. Az volt a meggyőződése, hogy ennél csak jobb lehet.

Másnap este készített egy zsíroskenyeret, fogta a kis karosszékét és egy szebb élet reményével telve kiült a diófa mellé, hogy a dimenziókapu segítségével eljusson egy boldogabb világba. Mindenesetre vitt magával egy üveg pálinkát is a hideg ellen, amit gumicsizmából főzött magának. Összehúzta magán a pufajkáját és szorgalmasan iszogatott a hideg ellen.

Másnap reggel egy arra járó munkába igyekvő találta meg Limlom bácsi merev hulláját a széken a diófa mellett. Arcán boldog mosoly ült. Lehet, hogy a pálinka hatása, viszont az is lehet, hogy egy boldogabb dimenzió fogadta magába.

Kristálysólyom

Miskolcról mesélnek

Kihúzom magam. Körülnézek. Balra lovaskocsi csattog a macskaköves utcán, jobbra téglarakást látok. Ekkor tűnik fel a hasonmásom. De valami nem stimmel. Szinte hajszálra ugyanolyan, mint én, mégis hibádzik valami.

– Hé, te! Hallasz? – kérdezem.

– Mi? Ki az? Ki szólított meg?

– Itt vagyok melletted. – Felé pillantva látom már, mi a hiba: bár küllemre pontos másom, ő pont az ellenkező irányba néz, és azt látja, ami a hátam mögött van. Ugyanis nem tudok megfordulni, egyszerűen nem megy. Amennyire meg tudom ítélni, hozzám hasonlóan az ő helyzete is teljesen fix. Mindketten a teljes kép egy-egy felét látjuk csupán.

– Üdv, testvér! – szólítom meg ismét.

– Á, látlak már! Üdv! Furcsa egy helyzet ez, igaz-e?

– Mármint, hogy nem tudunk mozdulni, és csak korlátozottan látunk? Bizony az – helyeselek. – Mondd csak, teelőtted mi van?

– Ó, hát nem sok dolog. Északra látok egy testvért, hasonló, mint mi, mögötte föld, sár, erdő. Nyugatra főleg házak, épületek, azok mögött is erdő. Keletre nagy tisztás, emberek mozognak rajta, azt hiszem, valami versenypálya vagy hasonló lehet.

– Nocsak, ideát valami érdekes történik – mondom.

Az emberek csoportokba verődve harsányan beszélgetnek, és a sokadalomból olykor kiemelkedik egy, aki zászlót vagy papírt lenget, miközben a többieknek beszél. Azok isszák emezek szavait, sokszor éljeneznek, de a felindult kiabálás sem ritka. Harcra készülnek. Sokat emlegetik a zsarnok és elnyomás szavakat.

Közben nők társulata sétál el a ricsajozók mellett, friss zöldséggel, pékáruval dugig zsúfolt kosarakkal. Egyikük megáll, később kiderül, a gyereke lemaradt, édességet majszol. Az utcából, ahonnan érkeznek, nem sok látszik, de nagy a nyüzsgés és a hangzavar. Később tűnik fel, hogy naponta több tucat ember halad el mellettem és jön vissza onnan – előbb üres, majd teli kosárral. A vásározás hangját hallom kelet felől is, csak ott az emberek beszédébe és alkudozásába állatok hangja keveredik.

Telnek a napok, és testvéremmel nem mozdulunk, de mindig elmeséljük a másiknak, ha valami érdekeset vagy rendkívülit látunk. Így tudjuk teljes egészében felmérni a várost, amit….

BIMM-BAMM

– Megint ez az őrült zúgás! – panaszkodom.

BIMM-BAMM

Míg a lárma szól, én csendben maradok. Eleinte nem értjük és nehezen szokjuk meg, később úgy időzítjük beszélgetéseinket, hogy azokat ne szakíthassa félbe – a rendszeres giling-galangot még csak ki tudjuk kerülni, de a váratlan, ütemezés nélkülit képtelenek vagyunk.

* * *

Sokan járnak a környékünkön, előttünk-mellettünk rendszeres időközönként megnő az emberek száma. Ami mégis a leginkább kitűnik, az a sötétbe burkolódzó alak, aki éjjelente jár erre másodmagával, de kísérőit folyton cserélgeti. Olyan gyakran látom itt, hogy már a mozgásáról felismerem. Egyik éjjel, amikor őt figyelem, a testérem így szól:

– Itt most szokatlanok a fények. – Hideg, nyirkos levegő telepedik ránk, és az emberek is vastagabb öltözéket viselnek néhány hete.

– Miféle fények? – kérdezem.

– A fák között fent Északon ma többen jártak. Van ott egy kapu, azon virággal mennek be és üres kézzel jönnek ki, sokszor még sírnak is. És az a hely most világos, mintha a csillagos ég beköltözött volna a bokrok közé.

– Különös. – Az ilyen kivilágított esték időről időre megismétlődnek, ám sosem tudjuk meg, mi lehet pontosan. Az azonban bizonyos, hogy ilyenkor a mi környékünkön is több ember jár, nagyobb élet van.

Sokszor ugyanígy elevenedik meg mellettem az utca. Emberek tucatjai haladnak el és kanyarodnak le az előttem álló épületek mögött, ünneplőben vagy egységes, szinte azonos öltözékben. Utána onnan mindig hangos beszédet és visongást hallok, tapsolnak, éljeneznek. Néha a sorokban elbújik az az ember, akit sötétben észlelek: legtöbbször széles karimás kalapot visel, alig emeli fel az arcát, de én már jól ismerem. Oh, ha lennének lábaim, hogy kövessem!

* * *

Bár a helyemről elmozdulni nem tudok, a magasságomból adódóan sok dolgot látok, amit mások nem. Mégsem érthetek mindent. Egy nap váratlanul csillogni kezdett a föld. Amerre csak elláttunk, fénylett a kő, és egy darabig nem is értettük, mi történik. Aztán átúszott előttem egy ember a járdán, és őt még rengeteg követte – akkor jöttünk rá, hogy a csillogás egy megáradt patak miatt jelent meg. Aki tehette, csónakban közlekedett, de sokan nyakig gázoltak a vízben. Az áradás lakóházak százait sodorta el, és sok holttestet is. Szomorú napok jönnek, és a harangok is gyakrabban szólnak pár hétig.

* * *

Ismerem az ittlakók arcát, némelyiket sokáig, másokat rövidebb ideig látok. Az arcok száma nő, és ez a növekedés állandó. Nyugatról sokáig hallok építkezést, bár látni nem látom, pontosan mi épül. Egymást érik a megpakolt lovaskocsik, napról napra sétálnak mellettem fáradt férfiak, szerszámokkal, cigarettázva. Aztán, ahogy az építkezés zaja halkul, valami más is történik: gőz száll fel nyugatról. És ez a gőzfelhő onnantól már nem tűnik el, sőt, hogy megy az idő, lesznek testvérei, mint nekem is. Minél több felhőt látok, annál nagyobb lesz a népsűrűség – a környéken nyüzsgő fiatalok közé egyre gyakrabban vetődnek idősek, és megszaporodik a lovaskocsik száma.

– Figyelj csak! – szól testvérem egyszer. – Mindjárt látni fogod. Az utcát háromrész osztják két párhuzamos fémmel, Keletről indultak, és most fordultak be felénk. A kongást biztos hallod már. Szerinted mi lesz ez?

– Nem tudom, de ideát is látni valami hasonlót. Kicsit messze van, de most, hogy mondod… igen, az bizony két fém vonal.

– Sínek – mondja. – Síneknek hívják őket, azt mondják az emberek.

– Sínek – ismétlem. – Azt nem mondják, mire fogják használni?

– Erre jön majd a villamos, ezt hallottam még.

– De mi lehet az a villamos… sose hallottam róla. Te igen?

– Nem. De kíváncsi vagyok rá!

– Itt most fennfordulás van – mondom.

– Megint?

– Megint. – Előttem öt ifjonc előbb tisztes távolságból, de emelkedő hangon beszél egymással, aztán hirtelen összeugranak. Néhány utcán járó odasiet, és szétválasztja őket, mielőtt nagy baj lenne. Úgy tűnik, ha nincs miért harcolni, az ember akkor is talál rá indokot. Ráadásul errefelé nagyon sok fiatal jár, és mostanra már tudom, hogy az ő harci kedvük még nagy, szeretik próbára tenni az erejüket és az eszüket. Ezen a napon este éneket hallok Délről. Máskor is hallottam már, de ez most különösen szép. Afelől az épület felől érkezik, amit elsőként láttam. Amikor az éneklés elhallgat, ugyanaz a hangzavar üdvözli, amit lent a placcon adnak a felszólalóknak. Ezután sokan sétálnak el előttem, és az utolsó két ember, mielőtt bekanyarodna felém, valamiért visszaretten. Mintha hátra rántanák őket.

– Ez szerintem megint az a sötét alak – mondom testvéremnek.

– Errefelé rég láttam – feleli. – De az egy kártékony szerzet, ez biztos! Vajon meddig lesz itt? Miért nem fogják el soha? Annyi tolvajt meg bűnözőt kergettek már meg itt, őt mégse tudják. Gyanús ez nekem.

– Nekem is az, de mit tehetünk? Le nem mászhatunk, hogy megfogjuk!

– Hát, ha az emberek nem tesznek semmit, előbb vagy utóbb nekünk kell.

* * *

Múlik az idő, és a környék egyre zajosabb, zsúfoltabb. Megépül a sín, és megtudjuk, hogy a villamos az egy guruló doboz, ami embereket szállít a sínen. A lovaskocsik közben eltűnnek, és a helyüket átveszi egy sokkerekű jármű, csak ennek nem kell fém, hogy menjen rajta. Ezt busznak hívják. Amint ez a két jármű színre lép, lassan kialakul az utca: már nem kóválygognak keresztbe-kasul a sétálók, szívesebben használják az út szélét. Autók is jönnek. Keletről zajos a táj, és megtudom, hogy vasút épül. Pályaudvar. Ettől aztán még mozgalmasabbá válnak a mindennapok, és az emberek gyorsabban rotálódnak a környékemen.

Hirtelen minden sokkal gyorsabbnak tűnik, de az utca élete ünnepnapokon változatlan: a lakók elegáns öltözékben, gyalog érkeznek és gyülekeznek. Ám van itt más is: mostanság gyakran hallunk valamit, amit sokáig nem értettünk. Ütemes, sűrű ropogást – lőfegyverek hangját. Sem én, sem testvérem nem látjuk tisztán, de a hang kelet felől érkezik, és sokszor látunk onnan gyalogosan érkező egyenruhásokat is, puskával a vállukon. Néha csapatokban masíroznak, máskor betérnek valamelyik kocsmába. Olykor a placcon ülve cigarettáznak, és megpróbálnak magukhoz édesgetni minden arra járó lányt.

– Katonák – mondja testvérem. – Háború közeledik.

És igaza lesz: több és több katonát látunk az idő előrehaladtával, aztán egy nap idegenek csapata érkezik, végigmasíroznak az előttem elterülő utcákon, azok pedig, akik nem viselnek se fegyvert, se egyenruhát, futtában hagyják el a környéket. Az ablakok zsaluit behajtják, az ajtókat elreteszelik.

Amikor néhány percre a közvetlen közelemben felerősödik a szó, hallom, hogy csehek, románok a megszállók. Nem maradnak sokáig, de amíg itt vannak, feszült a levegő, és az élet kifakul a városban. Ezidőtájt a mellettünk haladó villamos egy ideje már nem jár, sétálóvá fejlődik vissza az utca. Az állandó zötyögés, rázkódás és csilingelés nem hiányzik annyira, mint az élet, ami a villamos által ideköltözött. De mit is várok egy várostól, ahol az emberek és az utcakép is folyton változik. Elbontják például a síneket, ami egy ideig közvetlenül mellettem futott. Az előttem álló pálya viszont megmarad, és egyre gyakrabban jár rajta a villamos.

Ezidőtájt elevenedik meg a tőlem balra fekvő épület is: sokan járnak oda dolgozni, és reggeltől estig beszédet hallok, meg kattogást. Valamilyen palotának hívják, és arra használják, hogy a külön városokban, egymástól messze élő emberek is beszélgethessenek egymással.

– Építkeznek – mondja testvérem. – Egyre messzebb építkeznek, zöld terület már alig van, és állandóan csak a kalapálás, a zúgás hallatszik. Sokan vannak már itt az emberek, és kell a hely nekik.

– Az új épületek a semmiből bukkannak fel. – Egyetértek. – Azt hiszem, te is látod ott nyugatra, ugye? Még több sínt építenek, és bevezet az egész az erdőbe. Szerinted mire kellhet az nekik?

– Ha az erdőbe megy, bizonyosan fát szállítanak vele. Fából is egyre kevesebb van, ugye?

– Igen. A madár viszont több, egyre több. De hát van is erdős bőven, jó fészkelőhelyek.

– Kivéve, amikor idefészkelnek. Karistolnak és piszkolnak, de nem hibáztatom őket. Valahol nekik is lenniük kell!

Közben új dallamot hallok. Azt már megszoktam, hogy a tőlem nem messze álló épületben időről időre az emberek zenélnek és énekelnek, de ez most valami új hang. Nem orgona, és nem is az a zúgás, ami itt szól, de kiemelkedik a város zajából. Napokon át próbáljuk megfejteni. Nagyon gyakran szól, hosszabb-rövidebb dallamok váltják egymást. Ha eléggé figyelek, azt is látom, honnan fújja ide a szél: tőlem kissé nyugatra, a horizontot félbevágó dombon helyezkedik el az épület, amiből szól. Kellemes a dallama, feledteti a néha felcsendülő hamis hangokat. Egyszer, mikor ezt hallgatom, a környékünk hirtelen megelevenedik. Ez a tömeg most más, mint a korábbiak. Nem ünnepel, de nem is forrong. Leplekkel, táblákkal érkeznek, és egységbe tömörülve haladnak el mellettünk. Nagy háborút emlegetnek, meg a békét, amire nagyon vágynak. És a tömeg végén ott van megint az a széles karimás kalapot viselő, feketébe burkolt alak.

* * *

Bontják a házakat. Idáig közvetlenül előttem – alattam lakóépületek álltak, de ezeket most mind eltúrják. Sáros, latyakos föld marad a helyén, és az egyik tavasszal leburkolják. Innentől az erre járók száma felduzzad, a placcot használják összejövetelekre, eszmecserére, de még piknikre is. Fogalmam sincs, mit terveznek vele pontosan, de közkedvelt hellyé válik, ez egyértelmű.

Aztán ezidőtájt mintha a valami szomorú, félelmetes dolog telepedne rá az itt élőkre. Leginkább nőket látni gyerekekkel vagy egyedül, a férfiak mintha eltűntek volna. Öregek maradtak csak itt közülük, és a nők, ha sétálnak, vagy vásárolnak, nagyon gyakran sírnak. Rengeteg embert rángatnak végig az utcákon vagy zsúfolnak sötétzöld teherkocsikba és visznek el örökre. Sok általam ismert arc tűnik el ezekben az években, és akik itt maradnak, azok alig mosolyognak. A fiatalság ugyanannyit zsivong, ám a megszokottnál többet beszélnek politikáról.

Aztán érkezik egy nap, amit sose fogok elfelejteni. Napfürdőztünk, és az emberek is élvezték a jó időt, amikor mintha az égi harsonák szólalnának meg, olyan vonyítást hallok.

– A szirénák! – mondja testvérem. – Testvér, erre mi is könnyen rámehetünk!

Azok, akik az utcán kint járnak, úgy futnak, mint még soha, a város hangja egyetlen nagy visításban összpontosul, és akkor megérkeznek a bombák. Kelet kapja mindet, dübörög a talaj, hogy még mi is beleremegünk, és egymás után omlanak le az épületek. Még fel sem száll a füst, már dobják a következőt. Nem látjuk a repülőket, de halljuk a süvítést, az egyik robbanás után erős széllökést érzek, és biztos vagyok benne, hogy a következőt én kapom. A repülők azonban elhúznak felettem, és ott, ahonnan az állatokat hallom, meg ott, ahonnan a mozdonyok zúgását, porfelhő száll fel. És ez a porfelhő elsétál az utca mentén a belvárosig. A bomázásnak vége.

Rövid ideig csend birtokolja a városomat, de ahogy telik az idő, erősödik a kétségbeesett emberek hangja. Zokognak, üvöltenek, visítanak és hörögnek. Ezután pár napig némán őrködünk a környék felett.

* * *

A nyugatra fekvő erősségből még jópárszor hallani bombázás és gépfegyverek hangját, idelent mindent áthat a félelem. Az emberek sokat suttognak, és kevés időt töltenek az utcákon. Sosem láttam még ennyi lakót lopakodni: egyedül, kis csoportokban, másokat bújtatva. A katonák mindennapos látvánnyá válnak, de idegen nyelven beszélnek, nem azon, amit megszoktunk. Ezzel egyidőben füstöt, gőzt is egyre többet látni, acélos kongástól zúg az egész város. A furcsa szerzet még mindig itt van, de mostanában ő is katonai egyenruhát visel egy túlságosan nagy sisakkal a fején. Legtöbbször éjjel látom, a nappali eseményeken újabban nem mutatkozik.

– Hah! Megint itt a sunyi! – elneveztem az embert sunyinak, így könnyebb beszélni róla.

– És most mit csinál? – kérdezi a testvérem.

– Most épp… nocsak, úgy látom, egy részeg katona felé megy… és megfogta… és nekinyomta egy fának… – Ezután pár percig nem mozdultak, és azután a sunyi kámforrá válik. Áldozata összerogy, mellén a ruháját sötétre színezi a vér.

– Az az átkozott megölte a katonát. Hé! Hé! Ti ott! – próbálom megszólítani a járőrözőket, de mivel ők nem hallanak, csupán a rám telepedő madarakat riasztom fel, amire azonban már az emberek is felfigyelnek. Elindulnak erre, és hamarosan megtalálják a halott katonát. Ez volt az első és utolsó alkalom, hogy a sunyit gyilkolni láttam. Bár tudnék szólni az emberekhez!

* * *

– Mesélj valami szépet! – kérem örök társamat. Úgy tűnik, a félelem és a szomorúság örökre a városba költözött, és minket sem kímél. Keressük a kellemes dolgokat, hátha könnyebb elviselni így, örök mozdulatlanságra ítélve.

– Éjjel szarvasokat láttam – válaszol testvérem. – Északon, ahol nemrég még minden zöld volt, néha visszajönnek, és tegnap éjjel egy egész csordát láttam, csak nem akartalak felébreszteni. Csak átvonultak a látóteremen, de életet adtak a tájnak, és ez jó érzéssel töltött el.

– Gyakran látod őket?

– Nem tudom, általában hetente kétszer látok néhányat, de ez most egy egész csorda volt. Ilyet ritkán látok.

– Irigykedek, de örülök, hogy láttad – vallom be. – Ideát a galambokat látni legtöbbet, meg néha berepül egy ragadozó. Arról sose tudják megmondani, hívják sasnak meg sólyomnak is. Mindig megcsodálják. Talán, ha egyszer közelebb jön, jobban meg tudom nézni magamnak.

– Addig is, ennyivel kell beérnünk.

– Igen.

* * *

Lassan állandósul a városban az acélos kongás. A gőz- és füstfelhő sosem apad el, és megszaporodnak a villamosok. Látni alig látom, de hallom őket, és hallom a vonatokat is, és azt is, menynyire fáradtak az emberek. Szürkeruhások róják az utcákat, testvérem is látja őket folyton. Sokszor csapatokba verődve közlekednek, és lépten-nyomon építkezéseken jelennek meg, de együtt mulatnak a környező kocsmákban is. Az ital lassan a mindennapok részévé válik, ezért egyre több a kocsma. Az emberek éjjel-nappal dolgoznak, dolgoznak, dolgoznak, és folyton a munkáról beszélnek.

– Az egyetemisták ma tüntetni fognak – mondja testvérem egy hűvös őszi reggelen. Lassan minden levél lehull a fáról, és egyre nagyobb a sötétség esténként, de a fiatalok életerejét ez nem tudja elvenni.

Az egyetemre mi sajnos nem látunk rá, de aznap, amikor a tüntetés van, megelevenedik a város innenső része is. Eddig nem látott tömeg hömpölyög az utcákon, bármerre nézek, és a katonák is szaporábban szedik a lábukat. A tömeg hangos, dühödt, egyelőre a katonák visszatartják őket. Egy csapat előttem a téren összegyűlik, kiemelnek maguk közül néhány szószólót, az felolvas, ők éljeneznek. Mennek tovább, és egyre többen csatlakoznak hozzájuk, ahogy távolodnak úgy lesz egyre nagyobb a hangzavar. Eldördül néhány lövés, és megint felbolydul a város. Ezután napokig zajlanak a közelharcok, itt-ott fegyverharcok, sokakat elfognak az idegen katonák. Az emberek nyomdát emlegetve keletre vonulnak, és egy tank gurul előttem azon az utcán, ahol jelenleg a villamos közlekedik. Aztán elül a zavar.

* * *

A várost sokáig kizárólag a munka határozza meg ezután. Ha valakit az utcán kóválygogva találnak, most fekete kocsiba tuszkolják be és hurcolják el. Lent a téren szobrot emeltek elém, monumentális és robosztus. Néha a városiak kijönnek ide, beszédeket tartanak. Egyik reggel, amikor megkezdtem a reggeli mustrát, jöttem rá, hogy már régóta nem hallottam újságot testvéremtől.

– Mit látsz odaát? – kérdezem.

– Amit mondtam, a város ott messze, elkészült. Autók jönnek-mennek, és a keleti lóversenypályára rendszeresen szerveznek megmérettetéseket. Innen belülről is több meg több házat látok, de ezek már emeletesek, négyet is egymásra húznak, és egymás után költöznek bele a családok. Azok segédkeznek az építéseken, akik utána beköltöznek.

– Érdekes szokás – konstatálom. – Ilyen emeletes házakat itt is építenek. A semmiből bukkannak fel, és rögtön beleköltöznek mindig. Milyen sok ember él már itt, ugye?

– Igen, elég sok. És jönnek még.

* * *

A város néhány évig zsong a gyerekektől. Nem értjük, miért, de hirtelen rengeteg család termett ide, három, négy, öt és még több gyerekkel. Játszótérnek használják a placcot előttem, a közeli iskola sosem volt még ilyen ricsajos, az utcák elevenek, és ez látszólag nagy örömmel tölti el az itt lakókat. Az emberek, ha nem a családjukkal vannak, akkor szurkolnak. Hallomásból tudom, hogy a városnak számos focicsapata van, de egyéb sportokban, például kézilabdában is jók. A szurkolók rendszeresen gyülekezőket tartanak, és felvillanyozva indulnak a legújabb mérkőzésekre. A ruhájukat is sokszor kedvenc csapataikhoz igazítják.

Közben előttem megint átépítik a placcot: a korábbi monumentális, toronyszerű szobrot elemenként szedik szét és tüntetik el, és a helyére egy női alak kerül. Robosztus, nagyméretű, a lakók üdvözlik. A tér túloldalára dominószerűen elhelyeznek néhány betonelemet. Ezután a placc a fiatalok helyévé válik: sokszor látok itt csapatokat bőrlabdát dobálni, azt mondják, kamáznak. Van, hogy reggeltől estig váltják egymást a társaságok: egyesek beszélgetni, mások biciklizni jönnek.

– Nem tartanak már lóversenyeket – mondja egy nap testvérem. – Nagyon magas épület van most ott, ahol eddig a derbiket láttam, és sokan laknak benne. Magasabb, mint mi. És azt hiszem… – itt gondolatnyi szünetet tart – Testvér, ott van most az a feketeruhás alak! Biztosan őt látom! És mászik! Felmászik az épület oldalán!

* * *

Régóta figyelem már a várost, amikor újra felbolydul. Nem számolom, hanyadjára, csak bízom benne, hogy ezúttal nem kell sokaknak meghalnia, és a lakók végre békében élhetnek. Újra tömegesen vonulnak az emberek, szavaznak és politizálnak, de

már az egyszerű járókelők is összevesznek nézeteltéréseiken. Az egyértelmű, hogy valami nagyon megosztja a várost. A leglátványosabb az, amikor több tucat sárga autó gurul végig a városon, és több utat is lezárnak vele – ezen a civilek egy része mérgelődik, a másik pedig nagyonis egyetért vele. A szóváltást azonban nem követik halálos összetűzések, és a változás azt mondják, évtizedekbe telik, míg ténylegesen látható lesz. Valami nagy dolog történt, ami mégsem látható.

* * *

Mire újra elcsendesülnek az események, a térre megint másik szobor kerül. Alatta feltúrták a földet, mert annyi az autó, hogy ahhoz is hely kell, ha meg akarnak állni velük – és ehhez a föld belseje is megfelelő. A térre kúp alakú szobrot emelnek, aminek a tetején négy férfi koporsót cipel, előttük nőalak sétál. A látkép előttem már szinte teljesen beépült, a szemben lévő zöld domb hozza még be a természetet a városba.

Ahogy a forgalom nő, úgy tűnnek el az emberek az utcáról. Nyugat felé, ahol korábban füst látszott és a nyüzsgés hangját idehozta a szél, most csend van, nem járnak sokan arra, és az acélos kongás is megszűnt. Az emberek zaja mintha átköltözött volna keletre: onnan folyamatosan hallani a diskurálást, és minden nap sokan sétálnak el előttem arrafelé.

Testvérem jól rálát, azt mondja, pláza, bevásárlóközpont épült nemrég, és beszámolt egy irodakomplexumról is. Gyakran halljuk mulatság hangját a villamossínek felől, de pontosan rá egyikünk se lát. Telente lezárják a mellettem lévő utat, és az autóknak ki kell kerülniük a villamos kereszteződését, mert nagyszínpadot építenek az előadóknak. Családokat ritkán látok, és a méretük is csökkent. Az iskola mellettem továbbra is üzemel, és a téren az emlékműre gördeszkások járnak, gurulnak, ugrálnak körülötte és rajta. Néha felmásznak a tetejére, és megörökítik a pillanatot.

Aztán egy télen elkezd járni az adventi villamos: a lakók fognak egy már meglévő szerelvényt, átfestik, feldíszítik izzókkal, és lefújják az ablakait. Bár láthatnám a belsejét!

* * *

Aztán egy nap az emberek serénykedni kezdenek körülöttem. Felmásznak hozzám, körbeleceznek, szerszámokat hoznak. A külsőmet méregetve tanakodnak, többször megállapítják, hogy öreg vagyok, és ideje lecserélni. Ugyanígy járnak el örök társamnál is.

Előbb a burkolatomat szedik le, utána a keresztet a fejem búbjáról. Testvérem egyelőre érintetlenül áll, de minden nap beszámolok neki.

– Apránként bontanak el – mesélem. – De esős napokon nem jönnek. Szerintem hátráltatja őket.

– Láttunk ám egy s mást, testvér! – feleli. – Talán ideje is, hogy menjünk, gyengélkedik a tartószerkezetem, egy ideje érzem már. Át kell adni a helyet.

– Azért még maradnék. De hát mit tegyek? Én csak egy toronysapka vagyok egy templom tetején. Odalent már készül a másolatom, olyan, mintha az én darabjaimból ott építenének egy frissebbet. De tudom, hogy elviszik a darabkáimat. Van mellette egy másik is, testvér. Azt hiszem, mindkettőnket elbontják.

– Ha eddig tartott az időnk, én megbékélek vele – mondja nyugodtan. – Azért azt még, hogy a sunyiról olyan keveset tudunk, sajnálom! Ember nem élhet ilyen sokáig!

– Hátha elbúcsúzna tőlünk. Végülis, amióta itt állunk, ő is a városban él.

* * *

Mielőtt végleg elbontottak volna, egyik éjjel a sunyi meglátogatott. Egyenesen felénk sétált, és egy ugrással előttem termett. Lerántotta a kapucnit fejéről, felfedve hófehér bőrét és vörös szemét.

– Testvér! Ez egy vámpír!

Megütögeti az oldalamat, aztán leugrik. Pár hétig még figyelem a várost, sokan megállnak előttem, hogy lefotózzanak, de ugyanilyen figyelem kíséri a lent épülő másolatokat is. Mielőtt elviszik az utolsó darabomat is, azt kívánom, szolgálják jól ők is a Minorita-templomot, és őrizzék Miskolc emlékezetét!

Megszólítanám, de csak ekkor döbbenek rá, hogy nem tudom. Nincs szám, amivel megszólaljak, csak szemem és fülem.

A tükörképemmel – nevezzem inkább testvérnek talán? Igen, testvérnek nevezem –, szóval a testvéremmel száj híján úgy próbálok kapcsolatba lépni, hogy mereven bámulom. Hamarosan kinyitja a szemét, de az pici, mélyen ülő, alig lát vele. Láthatóan próbál fókuszálni, ám nem sokra jut.

– MMmmM! – ennyi telik tőlem, és erre viszont felfigyel. Rám pillant.

– Mi az, ki az? – kérdi. – Á, látlak már! Legalább téged látlak! – Megörül. – Hallasz engem, ugye?

– Mhm.

– Jó, az jó. El tudod mondani nekem, hol vagyunk?

Ez egy nagyon jó kérdés. Másfelől elmondanám, ha ugyan ki tudnám nyitni a számat rendesen. Erőlködök és erőlködök, olyan sokáig, hogy azt hiszem, évek telnek el.

– Oh, szóval nem nagyon tudsz beszélni – mondja testvérem. – Na sebaj, majd beszélek én. Igaz, jóformán csak azt tudom elmesélni, amit hallok, de azt még látom, hogy nagyon igyekszel beszélni, szóval amíg ez sikerül, mesélek neked. Képzeld el, az emberek odalent állandóan beszélnek. Kiabálnak, hevesen társalognak, mint akik harcolni akarnak örökké.

Míg ő mesél, én résnyire kinyitom a számat, és végre kimondhatom:

– Masíroznak!

– Tessék? Oh, hát ez különös! De végre beszélsz! Mondd el, kérlek, mit látsz, mondd!

MEGJELENT: BORSOD

A legújabb próbagoblinos kötet tizenegy borsodi, vagy borsodi kötődésű író tizenegy remek novelláját tartalmazza, többek között a fenti novellát is. Az antológia részben emléket is állít egy nemrég, tragikus hirtelenséggel elhunyt író kollégának, Urbánszki Lászlónak.

Az antológia több formátumban ingyenesen letölthető a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

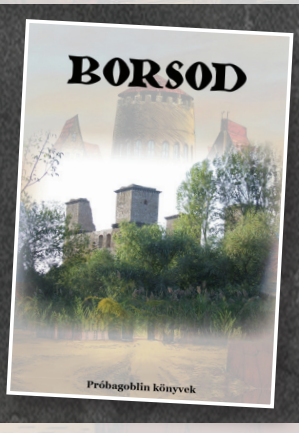

jocker

Simogatás

Lágy kéz-érintés,
Az lélekközvetítő!
Szeretet jele.
*
Lágy kézérintés.
Virágzó cseresznyefa.
Simogató perc.
*
Durva érintés
A lelket lerombolja.
Sok hámhorzsolás.
*
Lélek simítás?
Összetartozást hozhat…
Bőr libabőrös.
*
Érzékiségből
Simít, köröm lassan szánt.
Semmi durvaság.
*
Lágy részeken kéz
Simogatva birtokol.
Lélekperzselő.
*
Simogatással
Nő lelkébe hatolhatsz.
Vágy szeretetre.
*
Érzéki simi,
Vágyra, mint tűzélesztés.
Bőr összerándul.
*
Bőr libabőrös,
Ha simogatás emlék.
Múlt felidézés.
*
Finom érintés
Nagy odafigyeléssel.
Szeretet közlés.
*
A simogatás
Vágysugallat közlése.
Szerelmes nézés.
*
Ha simogatás
Célt ér, ez a térnyerés.
Boldog is e perc.
*
Az érzékiség
Simító fokozása!
Lélekrobbanás…
*
Finom simítás
Érzés bőrirritáló.
Bőr-lélek egység.
*
Lélekrezdülés
Lassú kisimítása.
Csendes simítás.

Vecsés, 2015. március 30. – Kustra Ferenc József – íródott senrjúban.

Ginkó

Lélegzet

Álmos délután átölel a csend,
itt bent semmi sem mozdul.

Néha a szél nyikordul
a csúszós ablaküvegen.

Nem idegen ez a béke
és végre nálam időzik.
Kicsit ejtőzik a szelíd magány
ebben a parány szobában.

Ablakát kitártan
várja a tavaszt.

edwardhooper

Tizenkettő

Tizenkettő,
Egy áruló,
Szívét tövis szúrja át.
Tizenkettő,
Egy a pokolra száll,
Mert harminc ezüst
Gurult a padlón.
Tizenkettő,
Egy majd felmagasztaltatik,
Nélküle nincs feltámadás.
Tizenkettő,
Egy nyakán a kötél,
Övé az önként halál.
Tizenkettő,
Egy átkoztatik századokon át.

edwardhooper

Állok a szirten

Nézem a tenger tombolását,
A távolban dühöngenek
Az acélszürke, súlyos felhők.
A légben a sós illat száll,
Hordja messze a szél.
S én állok a szirten,
Bámulom a vihar kezdetét.

angyalka146

Végtelen

Végtelen a tér,
melyben a vágyak
eltörpülnek, a
lélegzet eláll,
s te rádöbbensz:
benne vagy.

Egy vagy a térrel,
mely egyszerre benned
és rajtad kívül
létezik, te vagy a
vágy, a fájdalom,
de legfőképp:
a szeretet,

mely semmi mást,
csak élni akar.

Jól vagy rosszul,
a mindenségnek mindegy,
a vágy örök, a létezés
örök, s ebben az örökben
szabadság van, tér,

a térben te vagy, aki
egyedi, aki semleges,
egy energia minőség,
mely, mint a puzzle
egy darabja, hozzátesz

a kirakóshoz.

Egy vagy ezzel, s a
mindenséggel, s ha
Egy Minden, s Minden
Egy, akkor csak önmagad
kell szemlélned: a világ feltárul
előtted.

Erdős Sándor

Ködös kép

Képen vágott, arcon köpött
mérget szóró gyilkos jelen.
Megmerítkeztem a múltban,
kérve Istent, hogy más legyen.

Emlékszem egy szebb korra,
mi tán örökre elveszett,
igen, volt egy boldogabb kor,
mit jelen múltja elfedett.

Nagyon ködös még a jövő
telve bújó félelmekkel,
hajlott fejjel áll egy virág,
hittel festett levelekkel.

Mortelhun

A reklámok gyermeke

Agya kiégett pusztaság,
Nem jutnak el a szavak,
S nikotin folyónak partjain
Műanyag létformák alszanak.

Nem várható már az ébredés,
A média mindenkit lenyom,
Izomból gyártja a híreit,
Erősebb, mint a beton.

Lágy, gumi gerincű emberek,
Hajladoznak mindenfelé a szélben,
Csendben lapítok az árnyékban,
Tán sosem voltam ily veszélyben.

A reklámok gyermeke nem ereszt,
Ordítva rohan utánam,
S prédikál sokszínű bibliát,
Hit szagú álruhában.

De én csak iszkolok serényen,
Harcom buktam, s nincs kedvem
Behódolni hamis eszméknek
Ebben az őrületben.

A média gyermeke lubickol
Mérgező epe-szín kéjben,
Zihálásom lassan elhalkul,
Eltűnök a sötétben.

TharBael

Hatévesen

Akkor még nem értettem...
Kisgyermekként hatévesen.
Egyedül az éjjeli szélben,
Ott lenn Délen, Csongrád megyében.

Milyen zajt hozott a szél?
Mikor éjjel egy rovar sem kél.
Hosszú, süvöltő hang - oly vékonyka...
Csak később tudtam, meg mi volt: Sziréna!

Alattunk élt egy régió, mi nem akarta,
Dél-szláv terület, a durva háború pokla.
Nekem csak halk jajveszékelés a szellőn -
Másnak a kaszás, mely járt akkor a földön!

Apró robbanások halk pukkanását furcsállva.
Álmatlan az együttérzéstől kertembe kiállva.
Nem értve, a világ miként működik.
Ártatlanként elvetve, hogy valami elbukik.

S elbukott vala,
Az ember kollektív gondolkodása!!!
Együttműködésre készen állhatna,
Mégis ehelyett a gyilkolást választja!!!

Szörnyű felnőtt fejjel erre visszamerengni,
Apró lelkembe felismerést ültetni.
Amit akkor hallottam, oly rég vala:
Ma ezt éli át egész Ukrajna.

Mindegy, mi az ok, a cél és a győzködés;
Erre nincs és nem is lehet mentség.
Ennyi évvel egy világégés után.
Csak ismétlünk nem tanulva - újfent bután.

XXI. század, mondják az okosok!
Mégis egymásnak feszülnek, mint ostoba kosok.
S a hatalom oltárán megint kivéreztetik...
Áldozati báránynak csak a civilt nézik.

Szégyen fejemre, hogy egy vagyok velük!
Akiknek szerintük háborúban az igaz helyük.
Mert nem látnak jobbat a szerintük helyes útnál,
Vérpatakban gázolni ártatlan hullák halmán.

S elbukott vala,
Az ember kollektív gondolkodása
Együttműködésre készen állhatna,
Mégis ehelyett a gyilkolást választja.

Ne nézd az infót, a virtuális képet...
Se politikát, vagy hogy vezetőd mit béget.
Végy magadra ösztönös önös gondolkodást:
És fejtsd meg Velem az emberiség legnagyobb nyomorát.

Mindaddig, míg ezt bármikor bárhogy lehet,
Előre utunk sosem egyengetett!
Összetartás helyett széthúzás...
Kollektív tétlenség, tömegsír-ásás!

S elbukott vala,
Az ember kollektív gondolkodása!!!
Együttműködésre készen állhatna,
Mégis ehelyett a gyilkolást választja!!!

/Budapest, 2022.02.26 00:37/

Mortelhun

Egy bögrényi apeva

Szél
dalol
kies tér
árváinak
hideg ölében.

Élt
gürcölt
apa volt
kinek karja
gyermeket óvott.

Hó
esett
hegyeknek
fenyőmintás
koronájára.

Kéz
simít
könnyeket
szegény gyermek
éhes álmáról.

Egy
jó szó
is lehet
egy léleknek
bőséges ebéd.

jocker

Hitem

(Septolet csokor)
Sorsom sanyarú,
Hitem lett a bú.

Ez életem,
Nem vagy velem…
Elhagytál!
Itt hagytál…
Távoztál!
*
Próbáltam: felállok,
Ellenállok,
Belevágyok…
Búban ázok.

Csak ellehetetlenülök,
Semmibe csüggők…
Bú nyakamon, így függők.
*
Reggelente kicsordul a fény,
Éledő őslény,
Rejtvény…

Rosszul ébredek,
Világ nem kerek.
Ébredek,
Tévedek.
*
Bú
Hiú,
Bárgyú,
Egyhangú.

Ellenségem az egész világ,
Rabság, vakság, némaság…
Álság, válság, kórság…
*
Lehet ebből élet?
Sorsom, mivé lett?
Uralkodóm a bú,
Ez nagyágyú…

Véresszájú
Árnyalatú,
Álomarcú…
*
Hitem
Elhiszem.
Végletem…
Sorsom blokkom,
Nincsen is voksom…
Elvesztettem az arcom,
Utánad vívom harcom…

Vecsés, 2021. július 17. – Kustra Ferenc József

angyalka146

Szomorú Igazság

Meglibben a függöny.
Izgatottan tekint
a közönség felé.
Arcán csalódottság
árnyéka suhan át.
A nézőtér üres.
Senki sem kíváncsi
az előadásra.

Erdős Sándor

Nagyapám

Egyszerű ember volt nagyapám,
nem ismerte a nagy világ.
Fejét kérges kezére hajtva
nézett fel a fénylő napra.

Ő volt társa és ellensége,
tőle függött a vetése.
Ragaszkodott ő földhöz, röghöz,
minden apró göröngyhöz.

Örökké arról mesélt nekem,
milyen lenne az életem,
ha nem lenne nekünk itt a föld,
amin eddig annyit gürcölt.

Az élet akkor nem ér semmit,
nem szedhetnénk akkor krumplit.
Mondta nekem az én nagyapám,
hittem is neki bizony ám.

Egyszerű ember volt nagyapám,
nem ismerte a nagy világ.
Mikor végleg lehunyta szemét,
a földjén nyugtatta kezét.

A föld, a rög, mit úgy szeretett,
már semmi mást nem tehetett,
csak befogadta őt magába,
eggyé váltak a halálba.

S. GRENIER